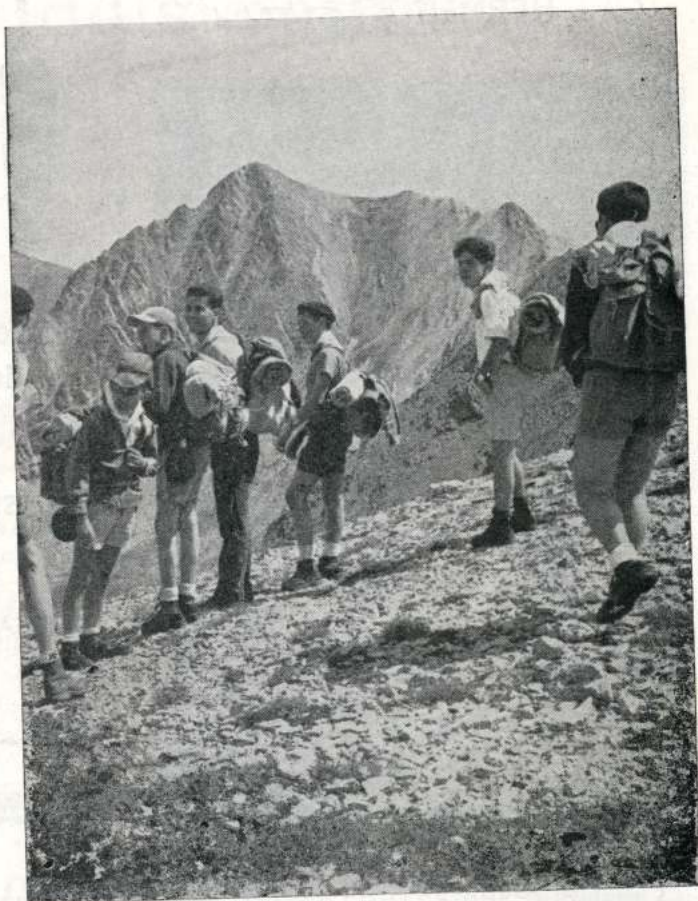

Natació, excursio-
nisme, aire lliure...
Perque vacances
no vol dir simple-
ment descansar
sino viure uns dies
diferents a com ho
fem durant l'any.

avinYO

NUMEROS
47-48
JULIOL-AGOST
1969

Butlletí de la vocalia de Cultura de l'A. P. F.

HERMES *Baby*

Unica amb 10 anys de garantia

CALCULADORES PONS

Puigterrà de Dalt, 10 MANRESA

Col·laborador a AVINYÓ

E. ARGEMI

Assistència Sanitària Colegial, S. A.

li ofereix l'oportunitat de
lliure elecció de metge

REPRESENTANT a AVINYÓ:

Lluís Codina - Arrabal, 33

DELEGACIO a MANRESA:

Plaça Màrtirs, 9

Viajes Aster s. a.

Jaime I, 13 - MANRESA

AGENCIA DE VIAJES
Grupo A - Título 186

Representante en Avinyó: LUIS CODINA

Arrabal, 33

TVANGLO mejor que la realidad!

També en distribució exclusiva la trobareu a:

Electricitat ARGEMI - Avinyó

SAN FRUCTUOSO DE BAGES - MANRESA

Una empresa al servei
de la
Ramaderia de la comarca

Vacances dels petits

Des del primer de juliol i durant dos mesos, tots els nens que van a escola tenen vacances. I vacances per ells vol dir tenir tot el dia ben lliure per a jugar, fet que preocupa a moltes mares que sovint es pregunten: ¿què en faré d'aquest nen durant dos mesos?, tot esperant amb candeletes el retorn a l'escola a primers de setembre. De tota manera algunes famílies han resolt en part els dies lliures dels seus fills d'una manera creiem molt positiva.

Uns apuntant-los al curset d'aprenentatge que el C. N. Avinyó ha organitzat; altres portant-los a colònies d'estiu on els infants viuen a l'aire lliure i aprenen a més a més a conivire amb altres nois de la seva edat, a valdre's per ells mateixos. També grups de joveventegen les sortides —motxilla a l'esquena— a les muntanyes del Pirineu.

Natació, excursionisme, aire lliure... Perquè en definitiva, vacances no vol pas dir estar-se de panxa al sol tot el dia sinó viure d'una manera diferent a com es fa durant l'any.

*

Vacances dels grans

Degut a que les empreses del nostre poble no coincideixen en les dates de vacances i tenint en compte que els membres de moltes famílies treballen en llocs diferents, poques aconseguen disfrutar-les junts; i no és just, si pensem que durant l'any ja ve prou minvat de convivència per unes jornades de treball rotatives.

Analitzem particularment el difícil que és ajuntar les vacances d'entre indústries tan diverses com tenim filatura de llanes, tints, teixits, fusteria, ramaderia i altres d'auxiliars que depenen totalment de les anomenades, però creiem que valdria la pena que la Delegació de l'Organització Sindical intentés reunir els empresaris, a fi de solucionar fins on sigui possible el que ara és un problema.

Avinyó de segur que ho agrairia.

Director: Jorge Vilar Herms

Redacció:

Plaza Generalísimo, 15

Impresión:

Gráf. Perramón - Manresa

Dep. Legal:

B. 5419-68

Anècdotes avinyonenques

QUATRE DE PESCADORS, QUATRE!

La "Penya de pescadors" tingué baixes importants. Llavors s'hi afegiren en Jaume Teixidor i Antoni Costa (Ton Costa). No hi espatllaren pas res, no. Potsèr s'acabaren les anècdotes llargues d'explicar, però de "quintades", se n'ompliria un llibre! Principalment quan sortiem de pesca fora d'Avinyó, el que no estava ben "al tanto", ja se l'havia carregada. El més fàcil era en Teodor Soler, per la seva bona fe. En canvi en "Ton", sempre amb els ulls oberts i orelles destapades, resultava d'allò més difícil, però quan queia a la trampa preparada, feia que encara disfrutéssim més.

FOC AL COTXE!

Una vegada amb el cotxe del meu germà Josep, al seu costat hi anava en Teodor. Al seient del darrera, en Teixidor, un servidor i al mig dels dos, en "Ton".

A la poca estona d'haver sortit, en "Ton" es va començar a bellugar. Segons ell explica, sentia cremar-se en un punt determinat del seu cos. Més tard, ja no estava pas gens quiet... fins que a l'últim i ben espantat de veritat (i si no us ho creieu, pregunteu-li), es va posar a cridar: "JOSEP, JOSEP... PARA EL COTXE QUE S'HI CALA FOC!".

Vàrem baixar tots i ben depressa. Es va mirar tot, inclús vàrem treure els seients... i res de foc enlloc. "QUE SOMNIES TON?. Es va haver d'escollar això i... d'altres. Llavors es va adonar que la "jugada" estava preparada i que sols era ell que es cremava per la part de baix del darrera!

EL GAT

Els mateixos protagonistes i també dins el cotxe: En ple viatge, tot d'una es va sentir el miolar molt fluixet d'un gat: Meeuu... Nosaltres com si no haguéssim sentit res, continuàrem parlant. En "Ton" ja desconfiant, ens va mirar a tots... però no va dir res. A la poca estona i ja més fortet: Meeuuu... Continuàvem dissimulant, però en "Ton" després de tornar-nos a mirar un a un, molt seriosament exclamà: "AQUI DINS HI PORTEU UN GTA!". En Teixidor encara més seriosament, afirmà que ell no havia sentit pas res i... ves per on! Donava la "casualitat" que sols el sentien en "Ton" i en Teodor. Un parell de quilòmetres més i es tornà a sentir i més fort que les altres vegades: Meeuuu... "ENCARA NO EL SEN-

TIU?" digué amb veu també bastant forta en "Ton". En Teodor va assegurar que també l'havia sentit molt bé: "SI SENYOR, SI: NO ENS ENREDAREU, NO". Continuà: "DINS EL COTXE HI HA UN GAT AMAGAT". Per saber on era, va fer: Bbbsss... Bbbsss... Nosaltres tres mai no havíem rigut tant i els deiem que estaven malament de les "paperines". De brometa se'n va fer molta, fins que els ensenyàrem la "trampa". Un de la colla portava un artefacte sota l'aixella que amb un petit moviment i a la seva voluntat, imitava el miolar d'un gat a la perfecció.

EN TEODOR PAGA EL VERMUT

Tot pescant, un dia es va concertar que pagaria el vermut el que pesqués el peix més gros. Sempre sortia car el nostre vermut! Aquell dia jo no hi era, però sé que va anar més o menys així: L'"afortunat" era el meu germà, però a l'hora de pagar, la carpa més grossa va sortir del cistell d'en Teodor que diuen que va exclamar: "VEIEU, VEIEU: JA US HO DEIA JO QUE LA MEVA CARPA ERA LA MES GROSSA". Va pagar content i satisfet! Encara ara, no es creu pas que una mica abans en Teixidor tenia molta feina remenant els cistells!

LA COPA

Aquesta vegada va anar al revés i el "quinto" va resultar un servidor. Hi havia una copa per al peix més gros. Ja me la veia dintre la vitrina de casa, perquè tenia una carpa molt més llarga que la que venia després, una del meu germà. Ell deia que la seva li semblava més grossa i no va parar fins que amb unes balances al Cafè de Dalt ho vàrem comprovar. Jo estava tan convençut que ell faria el ridícul, que fins vàreig anar-hi de gust... però tenia raó ell. La seva carpa pesava més que la meva i la copa... cap a la vitrina de casa seva. Jo, que la tenia coll avall, vàreig haver de callar i aguantar la gresca que s'hi va fer per part de tots.

Fins bon temps després, no vàreig sospitar la veritat: Havien omplert de perdigons la panxa del seu peix! Directament a mi, ben clar, ben clar, no m'ho han confirmat mai, però sempre que en parlem, es posen a riure com uns ximplers.

MARC HERMS

EL MON D'AVUI

LA LLUNA

En el moment d'escriure aquestes ratlles, un home acaba de posar per primera vegada els peus a la lluna. Encara no sabem si podrà tornar a la Terra, però esperem que sí. Aquest és un esdeveniment de gran transcendència per a la Humanitat; es tracta, evidentment, del començament d'una nova era, l'era interplanetària. No tenim pas cap dubte que dintre d'uns anys s'aconseguirà anar igualment a altres planetes.

Repassant la Història només hi trobem una gesta que es pugui comparar amb aquesta, i és el descobriment d'Amèrica per Colom, fa a prop de 500 anys. Però l'etapa actual la considerem encara més transcendental; a més de la valentia i l'audàcia que va tenir Colom, ara ha calgut dominar abans una tecnologia infinitament més complicada. Les possibilitats científiques de cara al futur que aquesta conquesta ens ofereix són també immenses, perquè ens ajudarà a comprendre l'origen dels planetes i la mateixa història de la Terra, i fins i tot alguns aspectes del futur. Si, a més d'això, a la lluna o a algun altre planeta s'hi trobés alguna forma de vida (trobar-hi homes no és possible), el camp que proporcionaria a la investigació seria inesgotable.

Aquí observem, paradoxalment, que malgrat tots els progressos, l'home seguirà essent sempre un ésser molt limitat: com més s'amplien els nostres coneixements, més se'ns allunyen les fronteres de tot el que ens falta per conèixer. Ara hem arribat a la lluna i dintre de poc anirem als altres planetes, però, i després? Després ens caldria sortir del sistema solar, i això sí que és només un somni, perquè l'estel més a prop que tenim és a quatre anys-llum de distància, i això vol dir que per anar-hi a una velocitat de 50.000 km. per hora (la màxima que s'ha aconseguit fins ara) es tardaria una pila de milers d'anys.

Una pregunta que tothom es planteja en pensar en les enormes quantitats de diners que representa la conquesta de l'espai, és si està o no justificada aquesta inversió, sobretot si pensem en la immensa pobresa que hi ha a moltes regions de la Terra. Aquesta pregunta és difícil de contestar, però el que sí podem assegurar és que la Humanitat no podia seguir un altre camí. La temptació per a anar investigant les coses que encara escapen al nostre coneixement és prou forta com per passar per sobre d'altres consideracions de tipus humanitari. No creiem pas que hi hagi hagut en tot això unes motivacions de tipus militar o de recerca de minerals valuosos —o almenys aquestes motivacions no seran fonamentals— sinó que el motiu bàsic haurà estat aquesta aspiració clavada en el fons del cor de l'home de conquesta i domini de nous camps i nous horitzons, i això no és altra cosa que un anhel de possessió de la veritat, de plenitud, de perfecció, de Déu.

A més, tots els progressos científics i tecnològics condueixen a la llarga a un major benestar dels homes, i no creiem pas que la conquesta de l'espai representi una excepció, encara que de moment no siguem capaços de veure d'una manera clara la seva utilitat pràctica. — RICARD COTS.

gent que cal conèixer

Francesc Vidal i Barraquer

En un indret de Suïssa, a prop de Friburg, concretament a la cartoixa de la Val-sainte, a l'any 1943, moria pobre i humilment en Francesc Vidal i Barraquer.

A l'enterrament només hi assisteixen la comunitat de cartoixos i alguns amics íntims; molt poca gent s'ha assabentat de la seva mort, ja que el món està en plena guerra mundial, i només algun raconet d'algun diari suís se'n fa ressò d'aquest fet. En Francesc Vidal i Barraquer mor lluny del seu poble, a l'exili, abandonat, i les seves despulles encara esperen el dia en que seran retornades a nosaltres, a la seva diòcesi, a la catedral de Tarragona, la seva tomba veritable.

En Francesc Vidal i Barraquer fou un tarragoní de Cambrils, alumne dels jesuïtes a Manresa, que cursà la carrera d'advocat i després de començar a Barcelona l'exercici de la seva professió, entra al seminari i ja sacerdot ocupa diferents càrrecs a la cúria de Tarragona; el 1914 és consagrat bisbe de Solsona, és ell qui va entronitzar la Mare de Déu de Queralt, però aviat, al cap de cinc anys, és anomenat Arquebisbe de Tarragona; aleshores es constitueix en el Cardenal Vidal i Barraquer, del qual el cardenal Journet dirà: "Ens ha donat l'exemple de que ha d'ésser un autèntic servidor de l'Església".

I com és aquest "autèntic servidor"? Primer de tot tingué la sort de ser bisbe d'aquells qui fins aleshores havien estat els seus, i el fet de rebre aquesta dignitat tan alta no el va apartar dels seus, que no solament eren els tarragonins, sinó tots els catalans. Ell, estimant la terra, estimava l'Església, perquè era bisbe en la terra on havia nascut.

Eminentment home de govern, es va obrir a totes les activitats culturals a més de les

pastorals i administratives, donant-les-hi un impuls i solidesa que encara n'estem rebent el bé.

Per una altra banda li agradaven els esports i que els joves en fessin; ja cardenal, esporàdicament, encara dedicava algun moment lliure a la caça.

Encara que mai no havia estat rector de cap parròquia, sentia fonament la responsabilitat pastoral i compartia els problemes dels seus sacerdots, sobretot en temps de dificultat, per exemple les atencions i visites que reberen molts sacerdots afectats per l'epidèmia de grip del 1918, com també l'ajuda econòmica i moral als sacerdots i fidels empresonats en temps de guerra, malgrat ésser a Itàlia.

Per una altra banda sempre ha estat una tasca difícil les relacions de l'Església amb l'Estat. Per a molts l'Estat ha estat una ajuda efectiva per a pujar a l'escalafó de la jerarquia, lliurant-se així les mans. Però el cardenal Vidal i Barraquer degué tots els seus nomenaments a la Santa Seu i això li donava una plena independència enfront del poder civil, i li permetia prendre davant les situacions complicades de la història una actitud purament espiritual, al servei de la veritat, de l'evangeli. Per això tractava els afers de l'Església amb els homes d'Estat, fossin monàrquics o republicans, conservadors o liberals, civils o militars. Ell creia que l'Església deu sempre acatament i respecte al poder constituït, i una plena cooperació en tot el que sigui promoure el benestar dels ciutadans.

En quedar vacant la Seu Primitiva de Toledo amb l'expulsió del Cardenal Segura com a persona no grata al govern republicà, tots els bisbes d'Espanya posaren la seva esperança en el Cardenal Vidal i Barraquer, perquè tots reconeixien en ell l'ho-